

3. Олійник, В. В. «Відкрита післядипломна педагогічна освіта і дистанційне навчання в запитаннях і відповідях» [Текст] / В. В. Олійник. – НАПН України, Ун-т менедж. освіти. – К.: «А.С.К.», 2013. – 312 с.

4. Котлер, Ф. Стратегічний маркетинг для навчальних закладів [Текст] / Ф. Котлер, Карен Ф. А. Фокс; пер. с англ. – К.: УАМ, Вид. Хімджест, 2011. – 580 с.

5. Рябова, З. В. Теоретико-методологічні засади маркетингового управління навчальною діяльністю інститутів післядипломної педагогічної освіти [Електронний ресурс] / З. В. Рябова // Електронне наукове фахове видання «Теорія та методика управління освітою». - 2012. - № 9. – Режим доступу: <http://umo.edu.ua/katalog/692-elektronne-naukove-fahove-vydannja-qteorija-ta-metodyka-upravlinnja-osvitojuq-vypusk-9-2012>

6. Братаніч, Б. В. Маркетинг в освіті як предмет філософського аналізу [Текст]: автореф. дис. ... д-р філос. наук / Б. В. Братаніч. – К.: Інститут вищої освіти АПН України, 2006. – 20 с.

References

1. Yel'nykova, G. V. (1999). Naukovi osnovy rozvytku upravlinnja zahal'noyu seredn'oyu osvitoju v rehioni : monohrafiya. Kiev: DAKKO, 303.

2. Zahal'ni vidomosti pro pisliadyplomnu osvitu. Available at: <http://mon.gov.ua/index.php/ua/116-vishcha/4396-zagalni-vidomosti-pro-pisliadyplomnu-osvitu>

3. Olijnyk, V. V. (2013). Vidkryta pisliadyplomna pedahohichna osvita i dystantsijne navchannia v zapytannia i vidpovidiakh. NAPN Ukrainy, Un-t menedzh. osvity. Kiev: «A.S.K.», 312.

4. Kotler, F., Foks, F. A. (2011). Stratehichnyy marketynh dlya navchal'nykh zakladiv. Kiev: UAM, Vyd. Khimdzhest, 580.

5. Ryabova, Z. V. (2012). Teoretyko-metodolohichni zasady marketynhovoho upravlinnja navchal'noiu diial'nistiu instytutiv pisliadyplomnoi pedahohichnoi osvity. Elektronne naukove fahove vydannia «Teorii ta metodyka upravlinnia osvitoiu», 9. Available at: <http://umo.edu.ua/katalog/692-elektronne-naukove-fahove-vydannja-qteorija-ta-metodyka-upravlinnja-osvitojuq-vypusk-9-2012>

6. Bratanich, B. V. (2006). Marketynh v osviti iak predmet filosofsk'oho analizu : avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia doktora filosofsk'yx nauk. Kiev: Instytut vyschoi osvity APN Ukrainy, 20.

Дата надходження рукопису 25.03.15

Рябова Зоя Вікторівна, доктор педагогічних наук, професор, кафедра управління навчальним закладом і педагогіки вищої школи, ДВНЗ «Університет менеджменту освіти» НАПН України, вул. Артема, 52-А, м. Київ, Україна, 04053
E-mail: Ryabova69@gmail.com

УДК 378.4

DOI: 10.15587/2313-8416.2015.41388

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО УПРАВЛІННЯ ОСВІТНЬОЮ СИСТЕМОЮ

© О. В. Алейнікова

Акцентовано увагу на особливостях інноваційних процесів і стратегії інноваційного менеджменту в освітніх перетвореннях. Наголошено на необхідності застосування соціологічного підходу, механізмів реалізації цілей інноваційного менеджменту у сфері освіти. Наведено основні моделі реалізації освітніх інновацій. Визначено шляхи впровадження організаційних нововведень в системі освіти з метою підвищення конкурентоспроможності навчальних закладів і якості освіти

Ключові слова: освітня система, стратегія інноваційного управління, освітні інноваційні проекти, інноваційний менеджмент

Attention is focused on the features of innovative processes and strategy of innovative management for educational transformation. It is marked the necessity of application of sociological approach, mechanisms of realization of aims of innovative management in the field of education. Basic models of the educational innovations are presented. The ways of implementing organizational innovations are certain in the system of education with the purpose of increase of competitiveness of educational institutions and quality of education

Keywords: educational system, strategy of innovative management, educational innovation projects, innovation management

1. Вступ

В умовах зростання ролі інноваційного управління в різних сферах людської діяльності значна увага приділяється дослідженням соціальних і економічних проблем менеджменту. Актуальною є підготовка фахівців з інноваційного управління, що володіють методами управління науковими колективами, дослідженнями і розробками, а також здатними активно працювати на ринку нововведень.

Найважливішим чинником, що впливає на динаміку темпів інноваційного розвитку, можна вважати ступінь розвитку інноваційної інфраструктури. У зв'язку з цим, одним з пріоритетних напрямів державної науково-технічної політики нині є інтеграція освіти і науки. Значне місце займають питання реалізації освітніх проектів, метою яких є створення інноваційної освітньої системи, що включає широкомасштабні наукові дослідження, сучасні форми і методи

навчання з використанням дистанційних технологій і активним впровадженням отриманих результатів в практику. Важлива роль в цьому напрямі відводиться розробці освітніх програм і технологій навчання, які здатні стати основою інноваційного розвитку освітніх установ.

2. Постановка проблеми

Сучасна система управління сферою освіти розвивається як державно-громадська. Вона має враховувати регіональні особливості, тенденції до зростання автономії навчальних закладів, конкурентоспроможності освітніх послуг. Першочерговими завданнями є налагодження високопрофесійного наукового, аналітичного, інформаційного супроводу управлінських рішень, подолання розрізненості адміністративних даних [1].

Виникає необхідність створення сприятливого середовища для інноваційної діяльності, всілякого обліку інноваційного потенціалу усіх підрозділів навчального закладу, сприяючих розвитку інноваційних процесів. Зокрема, необхідно виділити пріоритет належного використання усіх елементів інноваційної інфраструктури, у тому числі і людського чинника.

3. Літературний огляд

У цілому, інноваційна діяльність характеризується як процес, спрямований на створення, розвиток і поширення інновацій. Він розглядається як один з найважливіших чинників в процесі соціальних перетворень, у тому числі і в системі освіти України. Багато аспектів інноваційного управління в освіті було вже досліджено раніше.

Наукові праці С. Квятковського, О. Марущенко, О. Тягушевої [2], присвячені дослідженням становлення інноваційної освіти в Україні. Концептуальні підходи до формування та розвитку управлінської еліти і кадрового потенціалу в освітньому середовищі розглядалися видатними науковцями В. Олійником [3], Є. Чернишовою [4].

Питання освітніх інновацій та управління навчально-виховним процесом як складової частини управління навчальним закладом були ключовими в працях вітчизняних науковців В. Григораш, Л. Даниленко, Г. Дмитренко [5], Г. Сльнікової, В. Маслової, О. Мармаза, Н. Рідей, Г. Тимошко.

Державно-громадську модель управління як інноваційний підхід в управлінні навчальним закладом розглядали такі науковці як Л. Гаєвська, Н. Лалак та інші.

В той же час, необхідно відмітити факт, що деякі гострі проблеми цієї області залишаються досі практично не дослідженими і навіть не тематизованими. До останніх, відноситься проблема суб'єктивних критеріїв готовності навчальних закладів до інноваційного розвитку та забезпечення якості освіти.

4. Стратегічні напрями інноваційного управління освітньою системою

Численні реформи в освіті тісно пов'язані з суспільними запитами, зі швидким розвитком технологій, розвитком самої системи освіти. Усе це викликає

потребу швидкого реагування освітніх інституцій на зміни. Значну роль в освітніх перетвореннях відіграють інноваційні процеси в освіті. Оперативного оновлення постійно вимагають такі галузі освіти, як організаційна структура закладу та управління, зміст, форми і методи навчання та виховання. Проблемою залишається не тільки реагування держави на освітні інновації, а й узагальнення позитивного досвіду та напрацювань інноваційних освітніх проектів, їх аналіз і відтворення в проблемних сферах.

У науковому співтоваристві вважається, що одним з найбільш значущих, але доки мало використовуваних підходів є соціологічний підхід. Він дозволяє застосувати на практиці методику виміру суб'єктивної готовності вищого навчального закладу до інноваційного розвитку, а параметри цієї готовності передбачається співвіднести з відповідними критеріями готовності навчального закладу до ефективного інноваційного розвитку. До об'єктивних показників можна віднести [6]:

– ресурсне забезпечення освітнього процесу – доля професорсько-викладацького складу з вченим ступенем кандидатів і докторів наук; доля професорів і доцентів в загальній чисельності; доля професорів і доцентів серед співробітників, що працюють у ВНЗ на повну ставку; число професорсько-викладацького складу (всього) на одного студента (після усіх форм навчання); площа навчальних приміщень, що доводиться на одного студента денної форми навчання;

– міра фінансової результативності діяльності – бюджетні кошти, що виділяються на одного студента очної форми навчання; позабюджетні кошти на одного штатного викладача.

– кількісне зростання – зміна чисельності студентів очної форми навчання; зміна чисельності студентів усіх форм навчання; зміна загальної чисельності професорсько-викладацького складу, зміна числа спеціальностей і напрямів тощо.

Чим вище ранг інновацій, тим більше вимоги до науково-обґрунтованого управління інноваційним процесом. Для повного і точного представлення специфіки інноваційних процесів, що протікають в сучасному освітньому просторі, в системі освіти можна виділити два типи навчальних закладів: традиційні й такі, що розвиваються. Для освітніх систем традиційного типу характерне стабільне функціонування, яке спрямоване на підтримку єдиноразово введеної інновації. Для систем типу, що розвиваються, характерний пошук нових шляхів розвитку в інноваційному процесі.

У освітньому плані визначаються три основні типи інновації: інновації в освітньому законодавстві – це найбільш поширений тип масового впровадження інновацій у сфері освіти; структуровані інновації – пов'язані із змінами в плані політико-освітніх заходів, які призводять до корінних змін; педагогічні інновації – орієнтовані до якісних аспектів освіти: поліпшення ефективності у викладанні, поліпшення результатів, працездатності та оперативності. У сфері управління інновація характеризується як процес. Управління, метою якого є визначення і впроваджен-

ня нововведень і основних напрямів для зміни і оновлення освітньої діяльності в системі освіти, визначається як інноваційний менеджмент в освіті.

Зміст управління інноваційною діяльністю у сфері освіти, включає заходи з: розробки програм інноваційної діяльності; контролю за розробкою і впровадженням інновацій; оцінки ефективності впровадження інноваційних технологій; проведення інноваційної політики; надання фінансових і матеріальних ресурсів; надання кваліфікованого персоналу; створення програмних і проектних груп (кваліфікована команда проекту є гарантією успіху у впровадженні конкретних інновацій) [7].

Цілі інноваційного менеджменту у сфері освіти реалізуються в практичному плані, використовуючи три основні стратегії:

- стратегія «політико-адміністративного типу»: освітні інновації розробляються і здійснюються шляхом внесення поправок до закону про освіту;

- стратегія, що стосується підвищення професіоналізму викладачів та інших педагогічних кадрів шляхом підвищення їх кваліфікації;

- стратегія, що пов'язана з розглядом навчальних закладів як автономної організації, що здійснює інноваційні зміни – організаційна стратегія.

На основі цих інноваційних стратегій, диференційовано три основні моделі реалізації освітніх інновацій:

Перша з них оснований на поширенні інновацій і змін від центру до периферії (інновація вищого рівня).

Друга модель заснована на спільній груповій роботі між фахівцями з центрального управління і представниками одного або декількох навчальних закладів (шляхом організаційного консультування і діагностики).

Третя модель заснована на ініціативі і активності конкретного навчального закладу (організація одночасно управляє і змінює себе).

Нова модель системи управління сферою освіти має бути відкритою і демократичною. У ній передбачається забезпечення державного управління з урахуванням громадської думки, внаслідок чого змінюється навантаження, функції, структура і стиль центрального та регіонального управління освітою.

Модернізація управління освітою передбачає [1]:

- оптимізацію державних управлінських структур, децентралізацію управління;

- перерозподіл функцій та повноважень між центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та навчальними закладами;

- перехід до програмно-цільового управління; поєднання державного і громадського контролю;

- запровадження нової етики управлінської діяльності, що базується на принципах взаємоповаги, позитивної мотивації; прозорість розроблення, експертизи, апробації та затвердження нормативно-правових документів;

- створення систем моніторингу ефективності управлінських рішень, їх впливу на якість освітніх послуг на всіх рівнях;

- організацію експериментальної перевірки та експертизи освітніх інновацій;

- впровадження новітніх інформативно-управлінських і комп'ютерних технологій;

- демократизацію процедури призначення керівників навчальних закладів, їх атестації; удосконалення механізму ліцензування, атестації та акредитації навчальних закладів; підвищення компетентності управлінців усіх рівнів;

- більш широке залучення до управлінської діяльності талановитої молоді, жінок, а також виховання лідерів у сфері освіти.

Інтегруючись в європейський і світовий освітній простір, Україна прагне враховувати напрацювання, характерні для управління галуззю в інших країнах. Безумовно, таке врахування не передбачає сліпого копіювання зарубіжного досвіду, однак може надати допомогу в розробці національної системи управління освітою, зокрема щодо переходу її на державно-громадський рівень [8].

У багатьох зарубіжних країнах відбуваються процеси децентралізації управління освітою. Це виявляється в тому, що деякі з функцій, які раніше виконувала держава, усе частіше передаються на рівень місцевих органів влади, громадських організацій і приватного сектору. Більш сталою стає тенденція набуття (виграшу) приватними компаніями тендерів на надання управлінських послуг, підготовку вчителів, організацію освітнього процесу. Зростає роль у цій справі громадських організацій, органів місцевого самоврядування, асоціацій батьків та навчальних закладів. У сучасних умовах основні напрями реформування системи управління освітою вбачаються в: чіткому визначенні компетенцій, повноважень і відповідальності органів управління всіх рівнів, забезпеченні їхньої взаємодії; переході від розпорядчого до регулюючого управління системою освіти; розвитку державно-громадських форм управління освітою.

Основні проблеми, що пов'язані з реалізацією процесів інноваційного управління в освіті, це: непослідовність політики в області освіти; труднощі в економічному плані у зв'язку з глобальною кризою; переважне застосування «політико-адміністративної» стратегії в здійсненні освітніх інновацій; відсутність адекватного відповідного нормативного базису; спеціфіка інноваційного тиску на освіту – наявність інноваційного середовища усередині і зовні; відсталість по відношенню до індексу e-learning; недостатня автономія. За останні роки процес інноваційного менеджменту в освіті пов'язаний з цілісною зміною політики в області освіти; введення нового законодавства, удосконалення структури управління, зміни в змісті діяльності органів управління і управління ресурсами і процесами в системі освіти, спрямовано на підвищення якості освіти. У результаті цього процесу здійснюються наступні стратегічні (структурні) нововведення в управлінні освітою: зовнішня оцінка, у тому числі державний іспит; кваліфікація викладачів; професіоналізація діяльності керівництва навчальних закладів; впровадження інтегрованого навчання; проектне фінансування; розвиток кар'єрного зростання викладачів.

Крім того, на основі реалізації інноваційного менеджменту, виникає необхідність впровадження організаційних нововведень [7]. Це можна здійснити двома способами:

– шляхом проектного розвитку навчальних закладів на основі нових проектних інтервенцій, у рамках міжнародних освітніх програм.

– шляхом міжнародних практик, заснованих на впровадженні інновацій.

Необхідно розробити нові освітні програми, що сприятимуть оновленню змісту підготовки управлінських кадрів до роботи в умовах демократичного управління освітою. Водночас важливо забезпечити якісний рівень навчання представників громадських структур до участі в управлінні, делегувати повноваження таким чином, щоб рівень складності завдань, що розв'язуються ними, відповідав рівню їх управлінської культури [8].

Таким чином, створюються умови для підготовки фахівців, що володіють професійними і над-професійними компетенціями [9]: управління інноваціями, потенціалом наукової творчості і самоосвіти, професійною і соціальною мобільністю, здатністю до професійного і особового самоудосконалення, навичками стратегічного управлінського мислення, роботи в команді і міжкультурному середовищі.

Управління інноваціями припускає взаємозв'язок між інноваційною активністю і кадровим інноваційним потенціалом. Основними механізмами управління інноваціями виступають:

– стратегічне управління людським капіталом;
– інформаційно-аналітичні механізми підтримки і контролю;

– мотиваційні механізми, що дозволяє розглядати кадровий менеджмент в інноваційній діяльності як стратегічне управління рівнем кадрового інноваційного потенціалу при інформаційно-аналітичній підтримці, що базується на передових інформаційних технологіях і мотиваційних механізмах.

5. Апробація результатів досліджень

Основні ідеї, висновки, пропозиції оприлюднено у доповідях й виступах автора на міжнародних науково-практичних конференціях та науково-практичних конференціях з міжнародною участю: у м. Києві «Управління процесом кадрового забезпечення інноваційного розвитку вищих навчальних закладів України», 25–26 вересня 2014 року; «Підготовка фахівців у галузі знань «Державне управління»: вимоги до змісту та відповідність сучасним викликам», 6–7 листопада 2014 року; м. Кошіце (Словаччина) «Інноваційний інформаційний простір в освітній і науковій діяльності: проблеми становлення, особливості організації, ефективність та перспективи розвитку», 19–21 листопада 2014 року.

6. Висновки

У цілому, можна сказати, що за останні роки, в освіті змінюється характер інноваційних процесів і підвищується ефективність управління інновацією. Таким чином, «політико-адміністративні» стратегії не є єдиними для реалі-

зації освітніх інновацій. Застосовуються стратегії, пов'язані із зміною стану педагогічних кадрів, шляхом підвищення їх кваліфікації. Велика увага спрямована на перетворення організаційної стратегії для реалізації інноваційних змін.

Поступово змінюється модель поширення інновацій: від моделі першого типу «від центру до периферії» до моделі другого типу, заснованої на спільній діловій роботі між експертами і до моделі третього типу, заснованої на ініціативі і активності конкретного навчального закладу. У зв'язку з цим, підвищується процес креативності і творчості в окремих навчальних закладах, фахової підготовки управлінців – розробників та реалізаторів державної освітньої політики, що є необхідною умовою успішного розв'язання питань демократизації управління освітою та підвищення якості освіти в Україні.

Література

1. Про Національну доктрину розвитку освіти Президент України; Указ, Доктрина від 17.04.2002 № 347/2002 [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/347/2002>

2. Тягушева, О. Шляхи взаємодії школи і вищого навчального закладу в межах навчально-наукового комплексу [Текст] / О. Тягушева // Рідна школа. – 2003. – № 11. – С. 10–11.

3. Олійник, В. В. Концептуальні підходи до формування ціннісної управлінської еліти в освітньому середовищі [Текст] / В. В. Олійник. // Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, соціологія. – 2008. – № 2. – С. 45–51.

4. Чернишова, Є. Р. Формування наукового потенціалу ВНЗ у контексті реалізації дисемінаційних процесів [Електронний ресурс] / Є. Р. Чернишова. – Режим доступу: <http://tme.umo.edu.ua/docs/14/11.pdf>

5. Дмитренко, Г. А. Економічні та адміністративно-правові аспекти ефективного управління персоналом [Електронний ресурс] / Г. А. Дмитренко, В. М. Чередник // Економіка і управління. – 2010. – № 4. – С. 56–62. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econupr_2010_4_10.pdf

6. Страшок, А. Г. Теоретические основы развития инновационной среды в системе высшего профессионального образования. Социально-экономические и психологические проблемы управления [Текст] / А. Г. Страшок; под общей ред. М. Г. Ковтунович // Сборник научных статей по материалам III Всероссийской научно-практической конференции, проходившей в Московском городском психолого-педагогическом университете с 25 по 27 апреля 2012 года. – М.: МГППУ, 2012. – С. 56–59.

7. Цоков, Г. Б. Инновационный менеджмент в болгарском школьном образовании. Социально-экономические и психологические проблемы управления [Текст] / Г. Б. Цоков; под общей ред. М. Г. Ковтунович // Сборник научных статей по материалам III Всероссийской научно-практической конференции, проходившей в Московском городском психолого-педагогическом университете с 25 по 27 апреля 2012 года. – М.: МГППУ, 2012. – С. 66–69.

8. Гаєвська, Л. А. Управління освітою: нові пріоритети [Електронний ресурс] / Л. А. Гаєвська. – 2009. – С. 73–79. – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/Osvita/9.pdf>

9. Панина, Т. С. Инновационный менеджмент в системе профессионального образования как средство экономического развития региона [Текст]: матер. между. симп. / Т. С. Панина // Новые информационные технологии и менеджмент качества (НИТ&МҚ'2008). – ФГУ ГНИИ ИТТ «Информика». – М.: ЭГРИ, 2008. – С. 223–225.

References

1. The Verkhovna Rada of Ukraine (2002), About the National doctrine of development of education President of Ukraine; Decree, Doctrine. Available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/347/2002> (Last accessed: 26.02.2015).
2. Tiahusheva, O. (2003). Ways of co-operation of school and higher educational establishment are within the limits of educational-scientific complex, *Ridna shkola*, 11, 10–11.
3. Olijnyk, V. V. (2008). Conceptual approaches to the formation of value management elite in the educational environment, *Teoriia i praktyka upravlinnia sotsial'nymy systemamy: filosofii, psykholohiia, sotsiolohiia*, 2, 45–51.
4. Chernyshova, Ye. R. (2011). Formation of the scientific potential of universities in the context of disseminated processes. *Universytet menedzhmentu osvity*. Available at: <http://tme.umo.edu.ua/docs/14/11.pdf>
5. Dmytrenko, H. A., Cherednyk, V. M. (2010). Economic and legal and administrative aspects of effective human resource management. *Ekonomika i upravlinnia*, (4), 56–62. Available at: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econupr_2010_4_10.pdf
6. Strashok, A. G. (2012). Theoretical bases of development of innovative environment in the system of higher

professional education, *Social'no-jekonomicheskie i psihologicheskie problemy upravlenija* [Socio-economic and Psychological Problems of Management]. III Vserossijskaja nauchno-prakticheskaja konferencija [III All-Russian Scientifically Practical Conference]. Moscow Psychology-Pedagogical University, 56–59.

7. Cokov, G. B. (2012). An innovative management is in Bulgarian school education, *Social'no-jekonomicheskie i psihologicheskie problemy upravlenija* [Socio-economic and Psychological Problems of Management]. III Vserossijskaja nauchno-prakticheskaja konferencija [III All-Russian Scientifically Practical Conference]. Moscow: Psychological Pedagogical University, 66–69.

8. Haievs'ka, L. A. (2009). Management education: new priorities. *Osvita*. Available at: <http://old.niss.gov.ua/book/Osvita/9.pdf>

9. Panina, T. S. (2008). Innovative management in the system of trade education as a mean of economic development of region. *Novye informacionnye tehnologii i menedzhment kachestva* [New information technologies and management of quality]. *Mezhdunarodnyj simpozium* [International Symposium]. Moscow, 223–225

*Рекомендовано до публікації д-р пед. наук, професор Рябова З. В.
Дата надходження рукопису 27.03.2015*

Алейнікова Олена Володимирівна, доктор наук з державного управління, доцент, кафедра управління проектами та загальнофахових дисциплін, ДВНУЗ «Університет менеджменту освіти» НАПН України, вул. Артема, 52-а, м. Київ, Україна, 04053
E-mail: aleinikova_elena@ukr.net

УДК [34:378.018](477)

DOI: 10.15587/2313-8416.2015.41396

ІННОВАЦІЙНІ ПЕДАГОГІЧНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ ОСВІТИ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

© О. В. Лаба, Р. М. Кузнцов

Ми представляємо дослідження інноваційних педагогічних напрямів в розвитку правової освіти під кутом зору демократичної трансформації українського суспільства. Головне завдання полягає у постійній адаптації змісту вищої правової освіти через освітні та професійні програми. В сучасних умовах розвитку правової освіти є необхідним широке використання можливості нових інформаційних і комунікаційних технологій, реалізація новаторських концепцій та методів

Ключові слова: інноваційні технології, правова освіта, законодавчий процес, юридична професія, комп'ютерні технології

We present the research of innovation and pedagogical directions of legal education development in the context of democratic transformation of Ukrainian society. Main task is a constant adaptation of the content of higher legal education with help of educational and training programs. In modern conditions of legal education development it is necessary a wide use of the possibilities of new information and communication technologies, implementation of innovative concepts and methods

Keywords: innovative technology, legal education, legislative process, legal profession, computer technologies

1. Вступ

Система освіти України з початком нового століття пододала більшість тих великих труднощів, які виникли у ній в середині 1990-х років внаслідок розпаду виробничого сектору і зникнення місць праці для випускників професійно-технічної освіти і навіть для дипломованих осіб. Новий поштовх модернізаційним процесам надала участь України у Боннському процесі, все вищу позитивну роль відіграє

інформатизація і застосування цифрових засобів у навчальному процесі та науково-дослідній роботі. Позитивна динаміка посилюється прагненням більшості молодих громадян України отримати не лише середню спеціальну, а й вищу освіту. У політичному аспекті молодь значно активізувалася після революційних подій кінця 2013–2014 року, відчуваючи свою відповідальність за те, якими будуть подальші зміни. Ринок праці все в більшому обсязі потребує осіб з